

Gråter när jag läser mina gamla dikter

Solen tittar fram. Som vanligt i april är vädret oerhört varierat. Jag har gått igenom texter och dikter jag skrivit från jag var 15 år gammal. Som artonåring satt jag av mitt första straff. Jag minns att jag knappt förstod att jag faktiskt satt i fängelse och det våldsbrott jag och min man blivit fällda för ägnade jag ej en endaste tanke – då.

"Min adoptivfar hade en hög position i samhället och jag var ett offer för min hemske man."

Det var så det alltid lät i rätten. Vi blev omhäktade i 18,5 veckor med fulla restriktioner. Inga brev, ingen tv, inga tidningar. När jag hittade den här texten grät jag när jag ser hur dåligt jag mådde då.

Idag präglas jag inte av min beroendesjukdom eller min psykiska ohälsa längre. Det som däremot gör mig oerhört rädd nu är att när jag går ned i mitt mörker och tänker på hur länge jag då ska behöva stanna där.

Idag har jag ju mängder av verktyg som hjälper mig. Men då – när jag satt häktad – vågade jag aldrig ens tänka på ett liv utan min man. Eller utan mitt älskade heroin.

Idag är det den 24 april 2025 och många år har gått. Det tar lång tid att se till att man mår bättre.

Men det går!

Så många gånger jag trott
att jag bara kan flyga iväg
Flyga långt långt bort ifrån dig
Men mina vingar var brutna
Varje gång jag försökte flyga iväg
störtade jag enbart emot marken
till slut var asfalten det enda jag såg
och det enda som fanns kvar var – Du
Jag har älskat dig i evighetens egna evighet
Men det var du som bröt av mina
starka och vackra vingar
Sakta men säkert helade jag mina vingar
Jag kan fortfarande ej flyga
Men jag står stadigt på mina fötter
och går framåt med säkra steg bort ifrån dig
Du kommer alltid att finnas kvar
Men jag kommer aldrig låta dig bryta mina vingar igen
Eller lockas tillbaka ner i den avgrund där du finns
Där du höll mig fången så länge